

LENINA KAROĢS

VISU ZEMJU PROLETARIESI,
SAVIENOJĒTIES!

OTRDIEN,
1986. GADA
19. AUGUSTĀ
Nr. 99 (5483)

LATVIJAS KOMUNISTISKĀS PARTIJAS PREIĻU RAJONA KOMITEJAS
UN PREIĻU RAJONA TAUTAS DEPUTĀTU PADOMES LAIKRAKSTS

Iznāk kopš
1950. gada aprīļa,
Maksā 3 kap.

Raža—86

Tempus un kvalitāti!

Raža—86

Sacensības uzvarētāji

GRAUDAUGU NOVĀKSANĀ LAIKA POSMĀ
NO 11. LIDZ 18. AUGUSTAM

Kompleksās tehnoloģiskās vienības —

Anitas Ivdres (238 balles) — M. Gorkija kolhozā,
Voldemāra Adamoviča (207 balles) — kolhozā «Krasnij
Oktjabrj».

Annas Bikovskas (204 balles) vienība Suvorova kolhozā.

Labākie kombainieri —

Pēteris Gailišs (170 balles) Suvorova kolhozā,
Aleksandrs Madelāns (147 balles) kolhozā «Sarkanā ausma»,
Fjodors Gorins (134 balles) kolhozā «Krasnij Oktjabrj».

Komjauniešu un jauniešu kolektīvi —

Ivana Kudrjašova (163 balles) Suvorova kolhozā.
Grigorijs Kuprenova (131 balle) kolhozā «Krasnij Oktjabrj»,
Elzas Elstes (120 balles) Dzeržinska kolhozā.

Labākie jaunie kombainieri —

Pēteris Gailišs (170 balles) Suvorova kolhozā,
Antons Bricis (145 balles) kolhozā «Sarkanā ausma»,
Karlis Slūka (120 balles) kolhozā «Sīlūkals».

Labākās apkalpes

LINU PLŪKSANĀ LAIKA POSMĀ
NO 11. LIDZ 18. AUGUSTAM

Labākie lina kombainieri —

Genādijs Cvetkovs un Klavdijs Stepanovs Oškalna kolhozā
aizvadītajā nedēļā katrs noplūcis 25 hektārus lina,

Georgijs Spūlis Dzeržinska kolhozā noplūcis 23 hektārus.

Grigorijs Isajevs un Andris Viša kolhozā «Krasnij Oktjabrj»
noplūkuši 18 hektārus.

Pārskats

par graudaugu novākšanu,
zemes aršanu un
linu plūksanu

līdz šā gada 18. augustam
(pēc RARA dispečerdienesta
datiem procentos)

Saimniecība	Novākis graudaugu	Apars ziemeļiem	Noplūkis linu
«Krasnij Oktjabrj»	85	106	70
Raiņa	78	104	63
Lenina	78	99	27
«Sarkanā ausma»	71	78	23
K. Marksa	70	87	29
M. Gorkija	69	100	60
Dzeržinska	67	95	47
Oškalna	65	100	32
«Rīts»	64	104	*
«Vārķava»	63	100	47
«Zelta vārpa»	61	96	*
«Dzintars»	60	112	47
Kirova	59	103	53
Aglona p. s.	58	104	*
«Nākotne»	56	89	37
Suvorova	54	100	50
Rudzātu p. s.	53	81	*
«Nākotne»	52	100	21
«Dubna»	50	82	42
Rušona p. s.	39	81	*
RAJONĀ	62	95	43

*) — nav plāna

Veikalos — agrie kartupeļi

Kolhozs «Zelta vārpa» ir vienīgā saimniecība rajonā, kura pārdod valstij agros kartupeļus. Jāatzīst, ka pagaidām te viss vēl neiet tik gludi, kā gribētos. Rajona sagādes kantoriņš no saimniecības pieprasa vienmērīgu kartupeļu piegādi — pa dekādēm. Bet kā ir īstenībā? Jūlijā kolhozs «Zelta vārpa» pārdzēto 13 tonnu vietā nosūtīja tirdzniecības tīklam 24 tonnas agro kartupeļu. Tie nebija saimniecības tīrums izaudzēti, bet gan iepirkti no iedzīvotājiem. Pēc līguma no individuālā sektora bija jāiegādājas 25 tonnas bumbuļu. Saistības godam izpildītas. Kā gan to izskaidrot, ka augusta pirmajā dekādē pārdzēto 15 tonnu vietā nodotas tikai 5? Šogad Līvānu pusē agrie kartupeļi nav labi auguši. Traucēja meteoroloģiskie apstākļi. Līdz rušīnām kultūras ziedēšanai tikpat kā nebija. Augi aizkalta un sāka slimot. Laksti vārpa un pēc kāda laika pavisam nokalta, bet bumbuļi bija mazliet. Šogad raža — tikai 75 centneri no hektāra.

Neskatoties uz visu to, saimniecības speciālisti paredz plānoto uzdevumu — nodot valstij 50 tonnas agro kartupeļu — izpildīt pirms termiņa. Pašlaik ik dienas pie patērētājiem aizceļo pa 4 līdz 5 tonnām otrās malzes.
M. JAUDZEMA

TREŠĀ PĻAUJA

REPORTĀŽA

Pusdienas bija kā parasti: pirmais, otrais, trešais. Taču ēda mehanizatori ar apetīti: nostrādājušies, arī laiks nebija īpaši karsts, viss ēdamais bija ļoti garšīgs. To automašīna termosos pieveda tieši klāt kombainiem, kuri stāvēja uz svaigi noplūktās rugaines.

Krietni iestiprinājušies, vīri vēl parunāja par šo un to, un otrā iecirkņa priekšnieka M. Baltmaņa uzslavas par jau paveikto darbu miežu laukā uzmundrināti, devās pie savām «Nivām».

Te viņi ne pirmo dienu. Skriet, visam jau jābūt zināmam un ierastam, tomēr pirms izbraukšanas uz savu joslū, katrs klusībā pārdomā visu šīs dienas darba gaitu un, ņemot vērā mainīgos laika apstākļus, izlemj, kā ātrāk un labāk veikt savu uzdevumu.

Vakar, piemēram, stipri lija. Nogatavojusies labība gan ātri izžuva, taču augsne joprojām bija mitra. Turklāt īslebru mieži jāpļauj zemāk. Vietumis gādījās akmeņi. Tiesa, nelieli, tomēr dažādas «nepatikšanas» sevi slēpjoši. Iekļūš kāds transportieris un — dikstāve garantēta.

Tālab jāskatās ar abām acīm. Ja vien gribi kaut ko sasniegt. Bet izdarīt šie vīri grib daudz: ātri un bez zudumiem novākt visus miežus.

Iesākumā, kamēr platība atļāva, uz lauka strādāja visa vienība. Tagad tas vairs nav iespējams. Tāpēc, kad lielākā daļa graudaugu te bija novākta, puse kombainu tika nosūtīta uz citiem iecirkņiem. Bet palikušie šobrīd bija uz pusdienas laiku pieklusuši.

Gandrīz vienlaikus sāka darboties visu kombainu motori, un varenās mašīnas, smagi dūcot, viena aiz otras sāka virzīties pa lauku, uzņemot sevi nogatavojušos labību.

Juris Bronka, nedaudz atpaliekot no Teodora Baltmaņa un Pētera Bivšaka, vadīja savu kombainu pa trešo joslū. Laiku pa laikam uzmetot skatienu pārinieku agregātiem.

Savus pušus viņš pazīst jau sen, var teikt, ka kopā auguši. Par katru no viņiem galvotu kā par sevi. Prieks par viņiem un tāda laba skaudība — isti pļaujas meistari. Kaut arī paši, šoferi būdami, pie kombaina stūres sēdās tikai sākoties ražas novākšanai.

Tāpat darīja arī Juris. Šī jau ir viņa trešā pļauja. Taisnību sakot, Juris nav pat šoferis, bet gan — inženieris. Lopkopības fermu darbietilpīgo mehanizācijas procesu inženieris. Taču kombainu vada ne sliktāk kā viņa draugi no mehanizētās vienības. Ne jau par velti iegūta otrā vieta saimniecības kombainieru sociālistiskajā sacensībā. Kā nekā līdz 11. augustam Juris jau bija iekūlis 143 tonnas dzintaraino graudu. Tas ir tikai par 2 tonnām mazāk nekā darba sacensības līderim Teodoram Baltmanim.

Stāv brātā Jurim Bronkam šogad pļaujas pirmā diena. Tas bija 29. jūlijā. Visa mehanizētā vienība todien pilnā sastāvā ieradās pie masīvā rudzu lauka. Uz turieni devās arī kolhoza, partijas un arodbiedrības organi-

zācijas vadība. Tas bija savilnojošs brīdis. Nevienš negribēja kaunā krist. Viss gāja jābā tempā: gan izjūstas novēlējumu runas, gan vienkāršie mehanizatoru atbildes vārdi. Un beidzot — tehnikas iziešana uz lauka.

J. Bronka, kaut arī visu šo laiku slēpa savu savilnojumu un bija ārēji mierīgs un pat jautrs, reizumis tomēr nespēja pilnīgi «nomaskēties», un bažas pavīdēja viņa skatienā. Taču tas ir saprotams, jo tikai pāris dienas atpakaļ, apspriežot jautājumus, kas saistīti ar tehnikas gatavību pļaujai, komunisti J. Bronkam deva uzdevumu: būt ražas novācēju pirmajās rindās, visādi sekot sociālistiskās sacensības attīstību un, kā to prasa partija, rādīt personīgo piemēru darbā.

Juris ir jauns komunisti. PSKP rindās viņu uzņēma šajā, lūzuma gadā. Tātad tas uzliek viņam vēl papildus atbildību. Un to pušis saprot. Taču tagad vajadzēja pierādīt un arī sevi parādīt tik svarīgā praktiskā uzdevumā, kā ražas novākšana.

Nesteidzoties viņš ar savu kombainu izgāja rudzu laukā. Daudzās sezonas izturējušais agregāts darbojās labi, vienmērīgi. Juris atguva pašapziņu, notrauca ar līderu kņi no sejas sviedrus un palielināja ātrumu. Paskatījās visapkārt: arī pārējie mehanizatori savas mašīnas vadīja kā pienākas. Lietišķi, mierīgi.

Prāts kļuva priecīgs. Vienmēr viņam ir bijis tuvs grupveida darbs uz lauka. Tā bija citus gadus, kad viņš kopā ar pārējiem novāca un kūla graudaugus, tāpat ir arī šogad.

Sen jau zināms, ka pļaujas laikā (kā nevienā citā brīdī) pilnībā izpaužas laukopju raksturs. Pļauja parāda, kas kurš ir. Šā gada ražas novākšanas laiks, neskatoties ne uz sausumu, ne karstumu, izvirzīja uzreiz trīs varonus: T. Baltmani, J. Bronku un P. Bivšaku. Viņi jau no pirmajām dienām, tikai nedaudz mainīties iekūlumam, sāka strādāt vienmērīgi, neatpaliekot viens no otra.

To ievēroja ne tikai vienībā, bet arī kolhozā. Par pirmrindnieku trijotni dzirdēja tikai pozitīvas atsauksmes, īpaši uzteicot viņu pašreizējīgo darbu. Pušis uz lauka bija sastopami no agra rīta līdz pat naktij. Nogura, protams, bet nepagura. Trīscien-darts deva viņiem apmierinājumu un lepnumu par padarīto.

Šis lepnums ir nopelnīts, tāpēc jo sevišķi iepriecinošs. Bet Jurim tas jau ir divkārtš prieks: viņš ar konkrētu darbu attaisno savu augsto — komunistu — vārdu, dod savu personīgo ieguldījumu PSKP XXVII kongresa lēmumu, Pārtikas programmas īstenošanā.

Prieks viņam arī par saviem mehanizētās vienības biedriem. Pateicoties viņu pūlēm, saimniecība šā laikā varēja ierindoties ražas vācēju pārskata vidū (pēc graudaugu novākšanas tempiem). Neskatoties uz to, ka «Zelta vārpa» lēnās graudu nogatavošanās dēļ savos laukos pļauju varēja sākt krietni vēlāk nekā citi kolhozi.

Tagad ražas novākšanas temps pakāpeniski pleaug, darba stun-

Rajona kombainieru sociālistiskajā sacensībā laika posmā no 4. līdz 11. augustam otrajā vietā ierindojies kolhoza «Zelta vārpa» pārstāvis Teodors Baltmanis. Arī aizvadītajā nedēļā (kaut laika apstākļi bija nelabvēlīgi, biežāk lija lietus) viņš iekūla vairāk par 40 tonnām graudu, saglabāja savu vietu starp saimniecības labākajiem graudaugu novācējiem.

A. RANCANA foto

das kļūst it kā piesātinātākas. Ne tikai stundas — katra minūte.

Lūk, šodien pat! Pļauja rit triecientempā. Jau krēslo, taču kombaini joprojām virzās ar pilnu ātrumu. Un druvas vārpotā joslā samazinās acimredzami.

Pa kombaina kabīnes logu Juris redz, ka laukmalā pietājusī automašīna. Atbraucis kolhoza valdes priekšsēdētājs V. Valters. Iet pa rugaini, skatās. Pārbauda pļāvuma kvalitāti. Viņš tā dara katru dienu: vai nu vakaros, vai rītos, kad kopā ar kombainieriem ierodas te, Vuškārniekos. Gadās, ka kādam tiek arī brāziens.

— Ko teiks šodien? — prāto Juris. — Liekas, ka strādājam labi. Taču priekšsēdētājs ir punktiņš.

Bet V. Valters soļo pa lauku, reizumis pieliecas, it kā kaut ko meklētu. Tā paradis — visu pamatīgi pārbaudīt.

Laiks neapturami stiedz. Juris pat nemanījis, kad kombainu apstūrēja Baltmanis. Tā — nostājās arī Bivšaks. Juris kombaina dzinēju izslēdza pēdējais. Kad uz lauka vairs nebija ne vārpas, Piepulcējās pārējiem.

Pēc kolhoza priekšsēdētāja sejas izteiksmes saprata, ka kombainieru darbs vērtēts atzinīgi. Tiesa, pasacīts tas tika vēlāk.

— Esat godam pļāvuši, — uzslavēja V. Valters. — Paldies par darbu! Daļa kūluma jau ir valsts klētī.

G. LEDNOVS

Medus gadatirgus

IGNALINA (Lietuvas PSR).

«Es arī tur biju, medalu dzēru» — tā tagad var sacīt Lieluvas austrumu rajonu iedzīvotāji, kas apmeklējuši republikas Nacionālo parku. Tiesa, pirmajos biškopju svētkos, ko rīkoja Ignalinas rajona

kultūras un sporta kompleksu padome, reibinošu dzērienu nebija vispār. Toties saldā medus produkcija garšoju visiem. Tagad šie svētki republikā kļūs tradicionāli.
TASS

Partijas dzīve

Iemesli —
šķietami vai reāli?

Rajona pilsētu un ciemu labiekārtošanas un apzaļumošanas tēma kļūst arvien aktuālāka. Nepiedodami lēna šī jautājuma risināšana. Līvānos nesen kļuva par partijas rajona komitejas biroja izbraukuma sēdes tematu. Birois noklausījās PSKP biedra, Līvānu pilsētas Tautas deputātu padomes izpildkomitejas priekšsēdētāja P. Bortuļa atskaiti par kompleksā pilsētas noformēšanas un labiekārtošanas darba gaitu.

Gan priekšsēdētāja atskaitē, gan — vēl lielākā mērā — tās apspriešana pēc noklausīšanās uzskatāmi parādīja tos subjektīvos iemeslus, kas nelauj līvāniešiem (sēdē piedalījās pilsētas uzņēmumu, organizāciju un dienestu vadītāji, partijas organizāciju sekretāri) pieņemt šādu lēmumu — nodrošināt pilsētas noformēšanu un kārtību tajā.

Birois atzīmēja, ka komunisti P. Bortuļš veicis vairākus pasākumus pilsētas labiekārtošanā: Dubnas krasts daļēji attīrīts no būvgružiem, dažos iecirkņos veikts trotuāra remonts, izremontētas un nokrāsotas dzīvojamās mājas Rīgas ielā un pie stikla fabrikas, labiekārtoti vairāki bērnu rotaļu laukumi, veikti arī citi darbi kopumā par 150 tūkstošiem rubļu. Pilsētas sakopšanu sēkmē arī ikgadējais konkurss «Kļūsti krāšņāka, dzimtā pilsēta!». Ne vienreiz vien labiekārtošanas jautājumā izskatīti pilsētas izpildkomitejas sēdēs.

Taču pat visi šie pasākumi nedod vēlamos rezultātus. Nav izpildīti arī attiecīgie rajona, kā arī pilsētas Tautas deputātu padomes lēmumi. Sodrīd pilsētas labiekārtošanā tikai 9 cilvēkdienas, neskaitot sestdienas talkas, nostrādājuši stikla fabrikas parstāvji, 5 cilvēkdienas — būvmateriālu un konstrukciju kombināts utt.

Analizējot radušos stāvokli, partijas rajona komitejas birois centās rast atbildes uz jautājumiem: «Kur gan meklējami cēloņi līvāniešu paviršajai attieksmei pret savas pilsētas labiekārtošanu? Kas slēpjas aiz vārdiem «tūlīgums», «vilcināšanās», «neieinteresētība» u. tml.? Kādi ir izpildkomitejas priekšsēdētāja galvenā vaina?»

Pārlietu vienkārši uz šiem jautājumiem atbild uzņēmumu vadītāji: nav krāsas, nav metāla, nav citu nepieciešamo materiālu. Beigu beigās, nav brīvu cilvēku. Tāpēc, lūk, līdz pat šim laikam nav veikti uzticētie pienākumi dažādu pilsētas iecirkņu noformēšanā. Taču īpašu uzmanību sev pievērša cita veida attaisnošanās mēģinājumi.

«Māju būves kombināts saņēmis uzdevumu mazo arhitektonisko formu izveidošanai un informācijas stenda uzstādīšanai. Skiceš mazajam formam veidoja mākslinieks, kurš pašlaik pārgājis strādāt uz citu organizāciju. Skiet, ka tāpēc prātīgāk būtu

arī šo uzdevumu tagad likt pildīt tai. Bet informācijas stenda izgatavošanai kombinātā nav mūrnieku. Vispār šo darbu varētu veikt Līvānu PMK,» teica Līvānu eksperimentālā māju būves kombināta partijas komitejas sekretārs V. Borovskis.

Lūk, vēl viena ievērojama cēnīga atbilde. Kādu laiku atpakaļ izpildkomiteja sastādīja administratīvo protokolu un sodīja rajona patērētāju biedrību par labiekārtošanas darbu neveikšanu tajā ierādītā teritorijā. Patērētāju biedrībai adresētas pretenzijas izskanēja arī biroja. Taču Līvānu zānes sabiedriskās ēdināšanas uzņēmumu apvienības direktore Z. Bubnovska paskaidroja: «Nezinu gan, man šķiet, ka mūsu teritorijas ir kārtībā. Tiesa, kādu laiku netika izvesti pārpildītie atkritumu konteineri, bet tas notika tāpēc, ka šoferis aizgāja armijā».

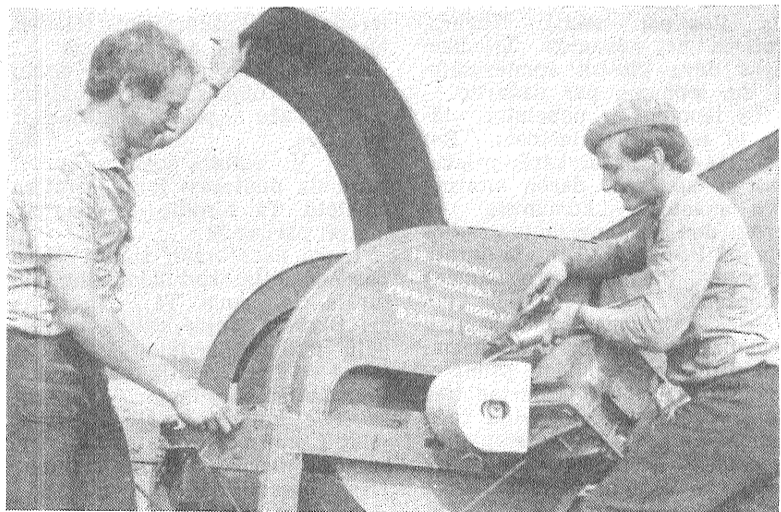
Līdzīgi prātojumi tā vien vedina uz domu, ka «problēmas neatrisināmība» rodas nevis materiālu vai cilvēku trūkuma dēļ, bet gan aiz tīri subjektīva iemesla: vēlēšanās norobežoties no visu kopējās lietas.

Pagaidām vēlamās rezultātus nedod arī ielu komiteju, pilsētas izpildkomitejas partijas pirmorganizācijas komunistu, deputātu, deputātu partijas grupu aicinājumi ievērot tīrību un kārtību. Bet tā notiek tāpēc, ka viņu, neapšaubāmi patiesā, bet diemžēl — tikai vārdiskā vēlēšanās palīdzēt nepārtop konkrētos darbos.

Jā, pašlaik par visu jāatbild pilsētas izpildkomitejas priekšsēdētājam komunistam P. Bortuļim. Tāpēc birojam nācās konstatēt, ka viņš pārāk maz ir sadarbojies un pieprasījis no uzņēmumu un iestāžu vadītājiem, kuriem bija jāveic pilsētas labiekārtošanas pasākumi. Vāji jūtama pilsētas dzīvokļu un komunālo dienestu vadība un darbības koordinēšana, rūpes par piemērotu kadru izvēli un to audzināšanu. PSKP biedra P. Bortuļa darbu Līvānu pilsētas kompleksās noformēšanas un labiekārtošanas jomā partijas rajona komitejas birojs atzina par nepietiekamu, norādīja uz pasākumiem, kas veicami trūkumu novēršanai. Tika ieteikts katrā organizācijai līdzekļu izlietošanas plānā iekļaut arī līdzekļus, kas paredzēti labiekārtošanai.

Taču skaidrs, ka bez pienācīgas Līvānu iedzīvotāju — jsteno pilsētas saimnieku — ieinteresētības un atsaucības visi šie pasākumi tāpat paliks bez rezultātiem. Tāpēc biroja lēmums paredz plašu pilsētas iedzīvotāju atbalstu. Piemēram, atsaucoties uz toliatīšu iniciatīvu, katram nostrādāt ne mazāk par četrām brīvajām dienām sabiedrisko būvju celtniecībā, dzimtas pilsētas labiekārtošanā.

L. GALAKTIONOVA

Kolhoza «Krasnij Oktjabrj» viena līnu kombaina apkalpe strādā divi kolhozaunieši — kombainieris Roberis Mūrnieks un šīpa palīgs Vitālijs Gorins (pušis ir Višķu sohoztehnikuma lauksaimniecības mehānizācijas specialitātes 3. kursa audzētnis). R. Mūrnieks uz kombaina tikai otro gadu, taču prasme jau slāpējama — diena tiek noplūkti līni no apmēram diviem ar pusi hektāriem, kas ir divas normas. Jauno mehānizatoru panākumu pamatā ir jo rūpīgā tehnikas kopšana, darba laika racionāla izmantošana.

ATTELĀ (no kreisās): R. Mūrnieks un V. Gorins.

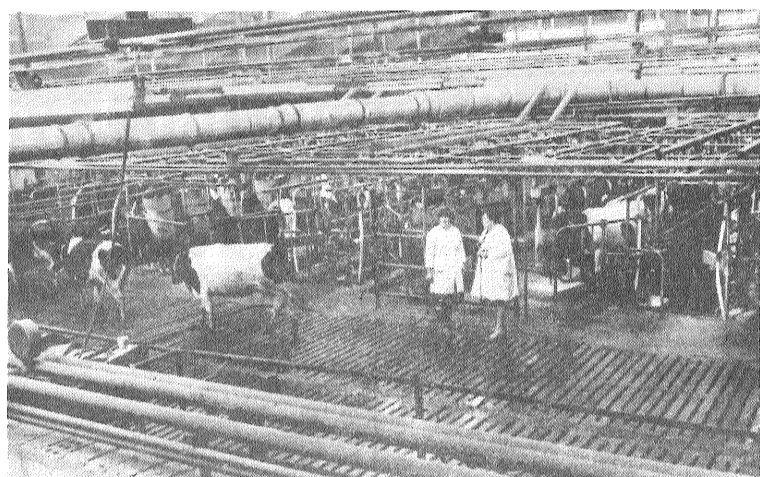
J. SĪČICKA teksts un foto

„Intensifikācija — 90“

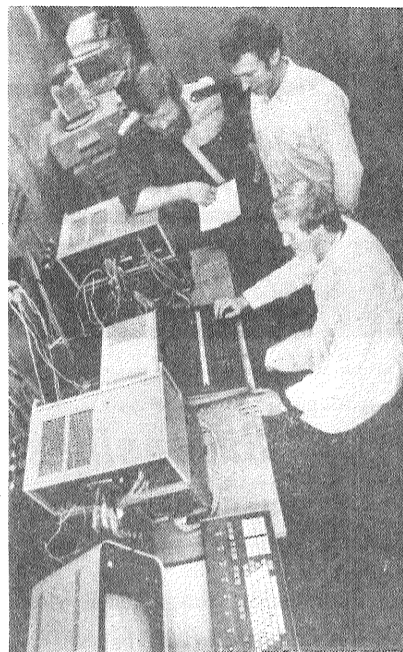
Elektroniskā slaucēja

LEJINGRADAS APGABALS. Sovhozā «Gatčinskij» piena kompleksā sekmīgi tiek pārbaudīta praksē specializēta elektroniskā sistēma, ko sadarībā ar aparātu būvētājiem izveidojusi Lejningradas veterinārā institūta darbinieki.

Kompjūters spēj sadalīt govīs pa grupām, atbilstoši to produktivitātei, uzreiz arī nosakt piena derīgumu noteiktai rūpnieciskai tehnoloģijai. Pēc uzdotās programmas tiek veikta slaukšana, nekaitējot dzīvnieku veselībai. Kā tikai piens apsīkst, atsīdžas arī slaukšanas ierīce.

I. KURTOVA foto

TASS fotohronika

BRIGĀDES DARBA ORGANIZĀCIJA. PIRMIE SOLI LĪVĀNU STIKLA FABRIKĀ

Pietiekami bieži laikrakstos un žurnālos lasām korespondences un aprakstus par kolektīviem, kas par savu izvēlējušies brigādes darba organizācijas formu un vairāk vai mazāk rezultatīvi pēc tās arī strādā. Protams, uz jauno pasākumu katrs, kā saka, no savas sētas sliekšņa skatās savādāk. Ja daudzviet problēmu risinājumi vainagojušies ar zināmiem panākumiem, tad — būsīm atklāti — mūsu rajonā brigādes darba organizācijas un apmaksas forma vēl kūpojas bērnu autiņos. Izmantojot salīdzinājumu varam teikt, ka nupat viens šāds «mazulis» uzradies Līvānu stikla fabrikas otrajā cehā. Vēl pavisam nedrošs un nevarīgs — Lidijas Titovas brigāde stikla apstrādes iecirknī. Un atbildību par tā labklājību un turpmāku attīstību uzņēmies ceha priekšnieks Dmitrijs Terentjevs un Līvānu stikla fabrikas galvenais inženieris Aleksandrs Bičkovs.

Mums beidzot ir jāiemācās dzīvot kā skudrām vienā skudru pūznī — patiešām draudzīgi, savstarpēji saprototies un palīdzot. Šāds spriedums, ko izteica viens no brigādes strādniekiem, patiešām iepriecina, jo, manuprāt, tas liecina par situāciju, ka kolektīvs dabiskā ceļā nonācis pie secinājuma — brigādei vajadzīga tiesības uz pilnīgu patstāvību saimniecībai. Bet tas, nozīmē — patstāvīgi rīkoties ar darba laiku un algu.

Idejiski teorētiskās norādes, ja tās būtu nākušas, kā saka, no augšas un nebūtu pārstrādātas caur katra personīgo pārliecību, atspoguļotu gan sabiedrības attīstības līmeni, taču nepiešķirtu kolektīva aktivitātei patiesi apzinātu raksturu un nevairotu darbības enerģiju. Protams, ka bez ilgas un pamatīgas sagatavošanas arī šoreiz nav izticiis. Bet tas taču loģiski — neviens neēnāks dzīvot pēc svešiem un nepazīstamiem kanoniem. Lai gan likums par darba kolektīviem ietver sevī tiesības piedalīties ekonomiskās un sociālās attīstības plānošanā, sociālistiskā īpašuma saglabāšanas nodrošināšanā un materiālo resursu racionālā izmantošanā, darba organizācijas, normēšanas un samaksas jomā, ekonomiskās stimulēšanas fondu sadalē un izmantošanā, kā arī daudzās citās kolektīva dzīves sfērās, pārāk daudz kas vēl eksistē ieteikumu un rekomendāciju formā. Bieži nākas sastapties ar situācijām, kurām grūti atrast juridisku aostiprinājumu un izskaidrojumu. Taču arī tas vēl nav viss. Loti daudz kas iemaina cilvēku psiholoģiju — viņu noskaņojumā, attieksmē, cietības izpratnē.

Stikla apstrādes iecirknī ir trīs brigādes. Divas strādā pa vecam, viņu ikdienu nav izmainījušies ne mazākā mērā. Pārsteidzoši, taču tieši šis fakts strādniekus jau sāk neapmierināt (neskatoties uz to, ka Titovas laudis pa jaunam strādā tikai pirmo mēnesi, ka nemaz vēl nevar zināt, cik

veiksmīgs bus eksperimenta turpinājums). Bet kaimiņi redz, ka nu vairs nav kā agrāk, kad tu, cilvēk, strādā, strādā, bet līdz mēneša beigām tā arī nezini, cik daudz esi nopelnījis. Šajā brigādē visi jau otrās maīnas sākumā var uzzināt, cik daudz izdarīts pagājušajā maīnā, cik daudz nopelnīts. Un tas ir tikai viens no faktiem, kas pārējiem liek kļūt uzmanīgākiem un ieinteresētākiem.

Piesaista arī tas, ka algas dienā makā var ielikt tik, cik bus nopelnīts. Starp citu, patiešām godīgi paša rokām nopelnīts. Apstākļos, kad strādāja, izmantojot darba līdzdalības koeficientu.

Vēl ir
jāapgūst
kolektīva
tikumi...

tu, algu ikviens saņēma pat tad, ja koeficients bija vienāds ar nulli (sadalīja taču tikai peļņu). Ja agrāk nēma vēra katra atsevišķa cilvēka devumu viņa tiesā jā vietā, tad tagad vērtējumā ietilpst arī, piemēram, palīdzības sniegšana biedram, aizvietošana viņa slimības gadījumā. Rezultātā vairs nav tā saukto neizdevīgo amatu, jo apmaksu regulē brigāde pati. Apmaksa pēc brigādes uzdevuma, ko noteic pašī, nem vēra katra strādnieka individuālās iespējas.

Galū galā pagājis arī tas laiks, kad prēmijas nāca visiem un par visu ko. Lielākajai daļai stiklīnieku ražotās produkcijas ir pagastināts pieprasījums. Tāpēc par galveno kritēriju kļūst kvalitāte kā arī iespēja saražot vairāk preču ar mazāku darba spēka patēriņu. Ja gadās brāķis (nu kaut vai, teiksim, septiņai vai sestajai operācijai), tad zaudētājs nav vis viens pats vainīgais, bet visa brigāde. Šajā gadījumā kolektīvs ir ieinteresēts strādāt maksimāli precīzi un uzmanīgi.

Jaunajos darba organizācijas apstākļos par nepieciešamību kļūst biakusprofesiju apgušana. Līdz ar to ir iespējams brīvi operēt ar darba spēku attiecīgos sarežģītos apstākļos, kad neparedzēti jāremontē darbgaldi vai jāaizvieto saslimušais strādnieks.

Visbeidzot par tā saukto «darba laika banku». Arī tā būtībā ir pretimnāksana un rūpes par strādniekiem, kas izpaužas brigādiera tiesībās savam darbiniekam piešķirt brīvu dienu (ar noteikumu, ka konkrētā laika periodā viņš šo dienu atstrādās). Protams, visam ir jāiekļaujas darba laika gada bilancē.

Kad klausījās Dmitrija Terentjeva un Aleksandra Bičkova stāstījumā par pārmaiņām, Lidijas Titovas brigāde pa jaunam bija nostrādājusi nepilnu nedēļu. Taču, ka reālas izmaiņas bus, varēja just pavisam skaidri. Jau pirmajās dienās ievērojami auga darba ražīgums, ar daudz mazāku cilvēku skaitu varēja padarīt krietnā vairāk. Tāpēc turpmāk ļoti daudz kas atkarīgs no ceha un fabrikas vadības — kā viņi spēs brigādī nodrošināt ar darbu. Jebkura nevērtība var dārgi maksāt, jo cilvēkiem zudis ticība.

Līdz ar jauno darba organizācijas formu jaunas vēsmas jūtamas arī kolektīva mikroklimatā, Audzis strādnieku izpildīgums. To gan skaitļos nevar parādīt, taču just gan var. Neviens vairs nesaka, sak, kāpēc man tas būtu jādara, lai dara citi. Neviens vairs nemet ar roku un neiet tēju dzert, kad savu laiku padarījis — ja viņa vainas dēļ brigāde bus dīkstāvē, zaudēs ne tikai pārējie, bet arī viņš pats.

Skiet, viss ir lieliski, tāpēc rodas iespāids, ka tūlīt un uz karstām pēdām jāpārkarā arī nārējās brigādes. Taču izrādās, ka vienas problēmas gan zūd, taču to vietā rodas citas (tiesa gan, līmenis jau vienu pakāpi augstāks). Līdz galam jāizstrādā brigādes statūti, kas pagaidām eksistē vēl tikai melnraksta formā, jānoregulē normas, jānostabilizē brigādes padomes darbs. Tieši šajā ziņā liela loma ir brigāderim. Kopsapulcē ievēlētās padomes locekļi taču ir savu biedru darba vērtētāji. Jābūt simtprocentīgai ticībai viņu objektivitātei. Vērtējumu nekādā gadījumā nedrīkst ietekmēt tā sauktais ģimeniskums vai personīgās simpātijas. Brigāderim jāsaņiedz visaugstākais uzticības līmenis, jābūt patiesam un pat talantīgam saimniekam, jo no sausas administrēšanas lielas lēgas nebūs.

Kāpēc no visām Līvānu stikla fabrikas brigādēm eksperimentam (kā eksperiments jauna forma paredzēta līdz gada beigām) izvēlējās tieši Lidijas Titovas kolektīvu? Tāpēc, ka individuāli ikviens tā loceklis ir spēcīgas personas, kuru saliedēšana dabiskā organismā var dot milzīgus panākumus. Tāpēc, ka arī brigādere no daļa laba cita vadītāja atskiras ar principālītāti un labām psihologa spējām. Visbeidzot — Lidija lieliski pārzina ražošanas tehnoloģiju, pati prot visas operācijas.

Kļūdas? Kur nu bez... Vismaz sākumā neviens no tām nav pasargāts (tipiskā sieviešu kolektīvā it īpaši). Tāpēc svarīga ir to atzīšana, līdz ar ko nolīdzinās jebkurš konflikts.

Brigāde sper pirmos solus. Gribas cerēt, ka tie bus plaši un stabili. Un redakcija sola savu uzmanību jums veltīt arī turpmāk

L. STRODE

Pārkārtošanās: no vārdiem uz darbiem!

Viss nāk un aiziet tālumā...

Jaunais, kas pēdējā laikā tik strauji ienāk mūsu dzīvē, kā spoguļi atainojas cilvēkos, viņu uzvedībā, rīcībā un dzīvesveidā. Skaidrs, ka ikviens sabiedrības pilsonis nav iedomājams bez fiziskās un garīgās pilnības un saskānes. Skiet, ka šim atzinumam pretargumentu nebūs, jo tā mums uz dzīvi liek skatīties gan partijās un valdības dokumenti, gan loģiskais saprāts. Taču...

Sākšu ar to, ka nesen notikušais PSRS jaunatnes čempionāts bija pirmā lielā spēku pārbaude Raisai Ivanānei, Valentīnai Sisojevai, Jevģenijam Romanovam un Guntaram Kokinam. Protams, ka viņi gatavojās nopietni. Protams, ka ļoti uztraucās. Bet rezultāti? Rezultāti varēja būt daudz labāki. Raisa un Valentīna, kuras jaunākās grupas sastāvā startēja slalomā, parādīja savām spējām zemākus rezultātus un neika finālā. Jevģenijs un Guntars piedalījās gan slalomā, gan lēkšanā no trampolīna. Arī viņu oficiālajos treniņos parādītie rezultāti bija ievērojami labāki nekā sacensību dienā. Jevģenija 7. vieta slalomā un 8. vieta lēkšanā no trampolīna, bet Guntara 11. vieta slalomā un lēkšanā no trampolīna gan ir pieņemams finišs pirmajās lielākajās sacensībās, taču radīja arī iespādu, ka kaut kas īsti tomēr nebija kārtībā.

Kas? Runā taču, ka savās mājās pat dzimtās sienas palīdzot. Soreiz nepalīdzēja. Tā vienkāršā mesla dēļ, ka šīs sienas vajadzēja uzbūvēt. Protams, ne jau tieši nozīmē Bet — darba jauniešiem sportistiem pirms sacensībām bija daudz. Pārāk liela bija arī nervu slodze. Visbēdīgākais šajā gadījumā ir tas, ka pirmsstarta drudža varēja arī nebūt. Ja vien... Ja vien rajona sporta dzīves vadītāji būtu padomājuši, ka PSRS čempionāts galu galā nav visparasta kaimiņu saņemšana, kad labu paziņu lokā var gadīties arī viena otra neizdarība. Ja trenerim Jānim Kokinam un viņa audzēkņiem nebūtu vajadzējis, kā saka, pa galvu, pa kaklu skriet un risināt simts un vienu pirmssacensību problēmu, tad būtu atlicis vairāk laika mierīgiem treniņiem un mierīgiem pārdomu brīžiem pirms starta. Ne mazums rūgtuma skan vārdos, sak, gan jau rezultāti būtu bijuši labāki, ja arī kāds no «Vārpa» pārstāvjiem atlaucos ierasties uz sacensībām. Galu

PĀRDOMAS PĒC PSRS JAUNATNES ČEMPIONĀTA ŪDENSLEPOŠANĀ

galā — tās bija tieši sporta biedrību sacensības... (Kopumā sacensību rezultāti bija ļoti augsti.)

Bez prieka un bez gaiši rozāniem cerību apvārsniem mūsu ūdenslēpotāji svin savu jubileju. Jā gan — jubileju, jo šovasar aprit apaļš gadu desmits, kopš rajonā pastāv ūdenslēpošana. Kas gan vairs saskaitīs, cik reizes un cik sliekšņus pa šo laiku deldējis Jānis Kokins. Ar vienu vienīgu lūgumu — palīdziet! Taču atbilde visur vienāda — te līdzekļu nav, te iespēju nav, te atkal ieteiktais risinājums šķietas nelikumīgs... Bet visa tā padarīšana — dārga un nevaļdzīga... Jo mēs taču dodam «zalo gaismu» un attīstām masu sporta veidus.

Vai tas, ka Jānis Kokins uzdzinājis piecus PSRS sporta meistarus, ir maz? Vai tas, ka viņi ar labiem panākumiem startē gan valsts, gan starptautiska mēroga sacensībās, ir maz? Vai tas, ka Kokina «siki» iemācās pareizi peldēt, ka viņi norūdās fiziski un garīgi, ir maz? Visbeidzot — vai tas ir maz, ka PSRS ūdenslēpošanas sporta valsts vecākais treneris Vladimirs Saveljevs un treneru padomes priekšsēdētājs Viktors Novožilovs vienā balsī apgalvo, ka Eikša ezera bāze dabas apstākļu dēļ esot unikāla un gluži kā radīta, lai te rīkoti ne vien republikas sacensības, bet arī PSRS un pat Eiropas čempionāts? Minskas, Kriļatskas, Ribinskas, Novopolockas, Dubnas un Poti bāzes gan ir labāk un bagātāk materiāli apgādātas, taču nevar līdzināties Eikša mājīgumam un dzīvo, silto ūdeni vilinājuma spēkam.

Lai nu paliek Eiropas čempionāts. Lai tajā piedalītos, mūsu sportisti pagaidām brauc uz citām valstīm. Taču pašmāju neoušanas gan vienreiz vajadzētu likvidēt. Nekur neder, piemēram, tas, ka dažs labs skolas direktors, kurš vārdos ar abām rokām balso par sporta attīstīšanu, vienlaikus ar lielu skaļumu no ūdenslēpošanas sekcijas cenšas atsaukt savus audzēkņus. Lai, redz, mācoties strādāt, lai krāsojot klasē solus un grīdas. (Starp citu, tieši bāzē

šie audzēkņi jau sen iemācījušies strādāt, muguru neatliecot.) Arī sabiedriskās ēdināšanas uzņēmumu darbiniekiem nevajadzētu vis savu kildīgo noskanojumu izrādīt, tieši sacensību dalībniekiem. Visbeidzot — diez, vai rajona izpildkomitejas priekšsēdētāja vietnieka M. Mihailova pienākumos ietilpst pusnakts stundā sagādāt matračus, palagus un segas, lai būtu kur guldināt sabraukušos sportistus...

Visas nosauktās nebūšanas varēja arī nebūt. Jā gan, varēja nebūt, ja meistarsacīkšu sagatavošanas laikā būtu izveidota un darbojusies visparastākā sacensību organizācijas komiteja, kur būtu konkrēti atbildīgie par konkrētiem uzdevumiem. Soreiz jau labi — šoreiz atbildīgo nav. Pareizāk sakot, ir gan — sporta un kultūras komplekss. Tikai — ker nu tagad vēlu laukā...

Slicēju glābšanas biedrības vīri vajadzības brīdī nezina, kur skriet, ko grābt? Eh, sikums! Pūtēju orķestris stundu nokavējis? Nieks vien ir. Oficiālo treniņu dienā neviens nebija padomājis, ka vajadzīgs arī dežūrējošais medikis? Kas par to — nekas briesmīgs taču nenotika.

Sikumi... Sikumi, kas pārvēršas jau lielās nebūšanās, kuras, savukārt, fokusējas atbraucējiem sabojātā noskanojumā, sportistu nervozajā drudzainumā.

Ir skumji, ka desmit gadu laikā tā arī neesam izpratuši, ka līdz ar jaunajiem ūdenslēpotājiem mūsu rajona un novada slava aiziet tāl, pasaulē. Ka reizēm spēka var pietrūkt arī visstiprākajam. Ja viņam nesniez (varbūt negrib sniegt?) palīdzību.

Tomēr gribas, ai, kā gribas, lai mūsu zēni un meitenes arī turpmāk būtu labākie. Lai beidzot bāzē tiktu pabeigti peldbaseini. Lai no tālu republiku ciemiņiem vēl biežāk varētu dzirdēt: «Jūs varat būt laimīgi, jo jums ir tik lieliska ūdenslēpošanas bāze!»

Latvijas Komunistiskās partijas CK nodaļas vadītājs A. Grudulis laikrakstā «Cīņa» (šī gada 9. augustā) norāda: «Tāpat kā visās citās mūsu dzīves jomās, arī fiziskās kultūras un sporta kustības attīstībā atbilstoši mūsdienu prasībām jāmeklē kvalitatīvi jaunpieeja.»

Tātad — no vārdiem pie darbiem!

L. STRODE

Cīņa ar sekām. Bet ar cēloņiem?

Rajona Tautas deputātu padomes izpildkomitejas ārkārtējā sēdē, kas notika 13. augustā, izskatīts jautājums par kapitālo remontu Aglonas internātskolā.

Stāvoklis remonta gaitā — vairāk nekā katastrofāls. Skolas direktors A. Puzo atzina, ka praktiski ne vien līdz skolas pieņemšanai, bet pat līdz 1. septembrim nav reālu cerību skolai sakārtot līdz gatavības stadijai. Skolā sāk atgriezties bērni no vasaras atpūtas. Jāpiebilst, ka apmēram simts skolēnu te pavadīja visu brīvlaiku un bija spiesti paciest visas ar ielīgušo remontu saistītās neērtības. Nepabeigts mācību korpuss, remonts, nesaremontēts guļamkorpuss, katlu māja, nenokrāsota skolas fasāde, caurs jumts. Neizdarību daudz.

Gan izpildkomitejas sēdē, gan apspriedē, kas notika vēl pirms tās un kur piedalījās visu ieinteresēto pušu (internātskolas, rajona izglītības nodaļas, Preiļu remontu un celtniecības pārvaldes, Daugavpils remontu un celtniecības iecirkņa, republikas izglītības ministrijas un citu organizāciju) pārstāvji, izskanēja daudz savstarpēju pārmetumu un asas kritikas.

Neorganizētība RCP darbā: strādnieki (pieci vai seši cilvēki) rītos brauc ar satiksmes autobusu, ierodas ap pulksten 10.00, bet jau pulksten 15.00 beidz darbu. Meistars objekta parādās rotā, neviens īsti nezina, kur un ko darīt. Piemēram, pēkšņi pazālmā parādās ekskavators, stāv un neviens nezina, ko lai iesāk.

Dirēktors uz savu atbildību norīko to rakt siltumtrasi. Par laimi, kā vēlāk izrādās, tas arī bija jādara. Daugavpils RCP vadošie darbinieki draud, ka viņu strādnieki tūlīt no šejienes brauks prom, — nav sagatavota darba fronte santehnikai darbiem.

Aktualitāte

Nav arī paša galvenā — santehniko fajansa izstrādājumu, kas gala rezultātā kavē visu remonta gaitu. Kamēr nav kārtībā kanalizācijas sistēma, dabiski, nevar sākt krāsošanas darbus. Tresta pārstāvis un skolas direktors rāda viens otram autoritatīvu personu parakstītu dokumentu par to, kuram īsti šis santehnikais fajanss jāgādā. Ilgajā remonta laikā par šo jautājumu tā arī nav vienojušies. Savukārt katlu mājas rekonstrukcijas projekts... izgaisis bez pēdām rajona tautas izglītības nodaļā. Un — kas kersies pie nelikumīgiem darbiem? Fasādes krāsošanai tik lielai mājai vajadzīgs gan celtnis, gan sastatnes. Tās pavisam nesen saņemtas, bet netiek izmantotas. Direktors, protams, tagad kategoriski iebilst pret fasādes krāsošanu mācību gada laikā, jo viņam ir jāatbild par gandrīz četrus simtu bērnu drošību. Kāda tā var būt, kad ap piecstāvēgo ēku stāvēs sastatnes?

Savstarpēju pārmetumu asajā jūklī skaidrs viens — tiek sāka strauja cīņa ar sekām. Diemžēl

L. SILA

CILVĒKS UN DABA

Duets.

I. DIŅINA fotoetide.

Starķu ģimene.

R. ATAJANA fotoetide.

TURKMENIJAS PSR.

ATTELĀ: isa atpūta pie cilvēka radītas upes, kur tek veldze no Karakuma kanāla.

TASS fotohronika

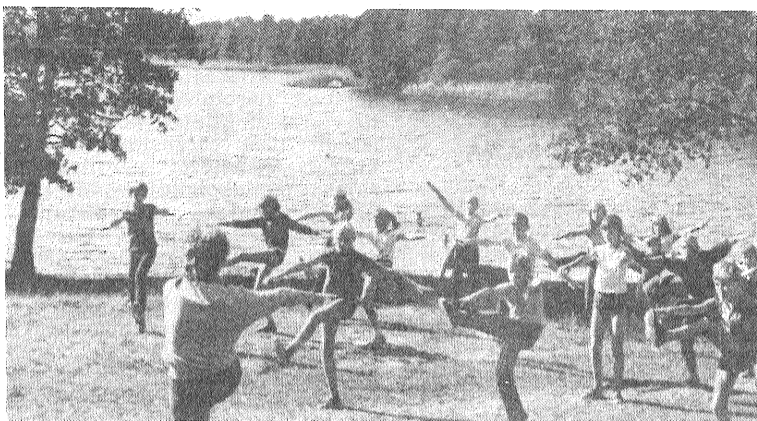

Pie Jersikas ezera.

J. ZANDES foto

SPORTS

„Kur rast tonusu?“

— Tā jautāt, nūdien, var tikt pieaugušie! — teiktu gandrīz trīsdesmit nīpri cilvēkbērni, kuri savu dzīvesprieku šovasar smēlas kustībā un sportošanā. Ik rītus jau pulksten 8.00 viņi sāk savu «darbdienu», kad, kā jau visiem sevi cenošiem sportistiem, nekurnot jāceļas un jāšāk savas rīta gaitas. Pulksten 10.20 visi nometnes locekļi jau ir gatavi doties... uz mežu. Nē, ne jau pēc ogām vai sēnēm...

Republikāniskās Jauno tūristu stacijas (RJTS) orientieristiem šīgada treniņnometnē Aglonā ir pavisam citi mērķi. Jānostiprina gada laikā nodarbības gūtās zināšanas, jāiemācās orientēties svešā apvidū, jāprot lasīt un vajadzības gadījumā arī pašiem zīmēt apvidus kartē.

Visādi jau tet, jo pat pieredzējušiem sportistiem dažkārt nākas «pacinīties» ar kompasu. Turklāt nav nemaz viegli ieraudzīt dabā to, kas tik vienkārši kartē pamanāms. Taču mazie (2. — 3. klašu skolēni) un ne tik mazie (pamatā no 5. — 6. klases) orientieristi turas godam. Kaut arī nav viegli ar satiksmes autobusu katru rītu mērot ceļu uz mežu un pusdienlaikā — atpakaļ. Arī tad, ja kādu reizi gadās aizkavēties, kontrolpunktus meklējot (starp citu, lai tos mežā izliktu, nometnes vadītājam pašam jāceļas jau ap sešiem no rīta), un nākt uz nometni atpakaļ kājām, pēcpusdienas treniņi, peldēšanas un fiziskās sagatavošanās vingrinājumi tādēļ nevienam netiek atcelti.

— Vai grūti?

— Nē! — bērni smēdamies atrauc un tūdaļ steidz stāstīt, cik ļoti viņiem te patīk, ka te visapkārt ir tik skaisti, ka pat skriet pa šejienes mežiem ir pavisam savādāk nekā mājās. Jā, un cik daudz jau paguvuši interesanta redzēt: Madelānu pilskalnu un Karatavu kalnu, Kameņecas akmeni un smaragdžūdu ūdeni Velnezērā, pabijuši pat ūdensslēpošanas sacensībās Elkša ezerā. Viena gan žēl, jo šogad nometnē esot paši vien. Aglonā ierodoties, klāt nav nācis neviena dalībnieks no Preiļu rajona.

Arī RJTS metodikis, nometnes vadītājs Raimonds Kaufmanis labprāt redzētu savā pulkā vie-

tējos bērnus. Diemžēl, paši aglonieši teic, ka pārāk vēlu uzziņājuši par tādas nometnes organizēšanu pašu skolā, par vēlu esot bijis skolēnus saziņot... Lai nu kā, bet pastāvīgi nometnes dalībnieki izjūt Aglonas vidusskolas direktora V. Ancāna rūpes un gādību.

Taču ļoti pateicīgi orientieristi būtu par sev piemērotām kartēm, jo izgatavot tās atbilstoši sacensību un treniņu vajadzībām pa spēkam tikai speciālistiem. Tāpēc tagad, kad trūkst Aglonas tuvākās apkaimes karšu, bērniem jābrauc vairāki kilometri Krāslavas virzienā, jo kopš 1978. gada Vissavienības orientēšanās sacensībām saglabājušās torēz izmantotās kartes.

Varbūt derētu par šo jautājumu mūsu rajonā padomāt? Tādas kartes noderētu ne tikai viesu treniņnometnēm, bet arī pašu mājās rosinātu vairāk pievērsties orientēšanās sportam, tādējādi dodot lielāku iespēju tā masveidīgā attīstībai.

Visumā šīgada nometne, kā uzsver treneri, skolēniem ir ļoti svētīga. Tā daudz dod tieši apvidus zināšanu, jo pēdējā laikā sacensības tiek rīkotas paugurainos apvidos. Jelgavnieki, kuri pamatā ir nometnes sastāvā, raduši trenētās tikai lidzenās vietās. Toties te — Aglonā — viņi var iziet īstu orientēšanās skolu. Tāpēc, tuvojoties nometnes noslēgumam, R. Kaufmanim jāsaka:

— Mēs braucām it kā atpūties, bet ir jāstrādā!

Taču paši «strādnieki» ir itin apmierināti un domā par to, kā nākamgad vēl uz šejieni atbraukt. Tik ļoti iepatikušajos Aglonas mežos trenēties, zilajos ezeros peldēties un, tāpat kā šovasar, sauli un spēkus jaunajam mācību gadam pasmēlēt.

S. JOKSTE

ATTELOS:

pēcpusdienas treniņa sākumā — iesildīšanās vingrinājumi. Tos vada RJTS trenere Ruta Borisova;

šīgada nometnes veiksmīgākie orientieristi: (aizmugurē) Uldis Metums, (otrajā rindā no kreisās) Māris Kalējs, Līga Kudla, Ilze Bondare, Marija Rītuma, Sandra Freimane, Kārlis Putriņš, (pirmajā rindā no kreisās) Sandris Zeps, Valdis Bunte.

J. SILICKA foto

STUCKAS 24. PROFESIONĀLI TEHNISKĀ VIDUSSKOLA

1986. — 1987. mācību gadam uzņem audzēkņus šādās specialitātēs:

apmetējs — krāsotājs (krievu un latviešu valodā),
būvgaidnieks — namdaris (latviešu valodā),
autoremontatīslēdznieks — šoferis (latviešu valodā),
šoferis (B, C kategorija) (latviešu valodā),
atslēdznieks — santehniķis — gāzes metinātājs (latviešu valodā).

pukkopis, dekoratīvās dārkopības meistars (latviešu valodā),

plaša profila lauksaimniecības mehanizators — remontatīslēdznieks (latviešu valodā). (Uzņem Stučkas rajona jauniešus),

mūrnieks (6 mēnešu apmācība pēc dienesta Padomju Armijā), (uzņem pēc bāzes uzņēmuma norīkojuma).

Mācību ilgums 3 gadi.
Skolā uzņem jauniešus un jauniētes ar 8 klašu izglītību.

Absolventi iegūst vidējo izglītību ar tiesībām iestāties augstākajās mācību iestādēs. Par veiktajiem darbiem prakses laikā audzēkņiem tiek izmaksāti 50 procenti no nepelnītās naudas, lauksaimniecības mehanizatoriem — 100 procenti.

Skolai ir labiekārtotas kopmītnes (viena istaba 2 — 3 cilvēkiem).

Mācību laikā audzēkņus apgādā valsts.

Pēc skolas beigšanas audzēkņus nodrošina ar darbu Latvijas PSR Komunālās saimniecības ministrijas uzņēmumos un organizācijās, mehanizatorus — Stučkas rajona saimniecībās.

Iestājoties skolā jāiesniedz: skolas direktoram adresēts iesniegums, norādot izvēlēto specialitāti,

izglītības dokuments, medicīniskā izziņa, raksturojums,

6 fotokartītes (3x4 cm), izziņa no dzīves vietas,

izziņa par ģimenes stāvokli, dzimšanas apliecība vai pase, ierodoties skolā, jāuzrāda personīgi.

Mācību sākums 1. septembrī.

Skolas adrese: 229340, Stučkā. Jaunceltņes ielā 21, telefons: 23921, 21035, 21839.

OLAINES 35. PROFESIONĀLI TEHNISKĀ VIDUSSKOLA

uzņem audzēkņus šādās specialitātēs bez iestāžu pārbaudījumiem:

Apmācību laiks ar atstāngadīgo izglītību — 3 gadi, iegūst vidējo izglītību un specialitāti:

analītiskās ķīmijas laborants, plastmasu pārstrādes iekārtu operators,

plaša profila ķīmisko iekārtu aparātu apkalpotājs, elektromontieris rūpnieciskām iekārtām,

kontroles, mēraparātu un automātikas atslēdznieks.

(Apmācības visās specialitātēs latviešu un krievu valodā).

Apmācību laiks ar 9 klašu izglītību — 2 gadi, iegūst vidējo izglītību un specialitāti:

galdnieks (apmācības latviešu valodā),

plastmasu pārstrādes iekārtu operators (mācības krievu valodā),

pilnpiena un skābpiena pārstrādes meistars (mācības latviešu valodā).

Apmācības laiks ar vidējo izglītību — līdz 10 mēnešiem:

analītiskās ķīmijas laborants, galdnieks, pārdevējs.

(Apmācības visās specialitātēs latviešu un krievu valodā.)

Skolā ir kopmītne, Grupās ar trīsgadīgu un divgadīgu apmācību.

PREIĻU KOOPERATĪVA PROFESIONĀLI TEHNISKĀ VIDUSSKOLA

uzņem audzēkņus 1986. — 1987. mācību gadam

pārtikas un rūpniecības preču pārdevēja specialitātē.

Mācības notiek krievu un latviešu valodā. Skolā tiek uzņemtas personas ar vidējo izglītību (mācību ilgums 1 gads) un ar atstāngadīgo izglītību (mācību ilgums 3 gadi).

Ir labiekārtota kopmītne. Sekmīgie audzēkņi saņem stipendiju 32 rubļi mēnesī.

Nesies vairstu, tētīn.

Pie bērniem ciemoties.

Nu aizaus tavi cēli

Ar zaļām velēnām.

(T. dz.)

bu laiku audzēkņus apgādā ar brīvu uzturu un apģērbu.

Audzēkņiem ar apmācību laiku līdz 10 mēnešiem maksā stipendiju līdz 30 rubļiem mēnesī.

Teicamnieki saņem par 25 procentiem paaugstinātu stipendiju. Frakses laikā papildus izmaksā 50 procentus no nepelnītās naudas summas. Audzēkņiem, kuri apgūs plastmasu pārstrādes iekārtu operatora specialitāti, Olaines plastmasu pārstrādes rūpnīca papildus maksā stipendiju līdz 25 rubļiem mēnesī.

Skolā uzņem arī ar iestāžu nosūtījumiem un papildus stipendiju.

Skolu beigušie audzēkņi tiek uzņemti augstākajās mācību iestādēs ar atvieglotiem noteikumiem.

Līdz šī gada 30. augustam jāiesniedz šādi dokumenti:

iesniegums, izglītības dokuments, medicīniskā izziņa, dzimšanas apliecība, 4 fotokartītes (3x4 cm), izziņa no dzīves vietas.

Skolas adrese — 229014, Rīgas rajons, Olaine, D. Mendelejeva ielā 8 (leja no Lenina ielas). Telefoni: 963063, 963339, 963355.

Olaine atrodas 20 kilometru attālumā no Rīgas, brauciens ar elektrisko vilcienu no Rīgas un no Jelgavas līdz Olaines stacijai ilgst 25 minūtes.

Iestājoties nepieciešami sekojoši dokumenti:

iesniegums, autobiogrāfija, raksturojums, izglītības dokuments (oriģināls), darba grāmatiņa (strādājošiem), medicīniskā izziņa, 4 fotokartītes (3x4 cm).

Dokumentus var iesniegt līdz 1986. gada 1. septembrim.

Skolas adrese: Preiļi, Kooperatīva ielā 6. Telefoni: 21764, 22865, 21745.

Izsakām izjustu līdzjūtību Jānim Babrim, TĒVU pēdējā gaita izvadot.

Kirova kolhoza valde

TV Viļņa

19. augustā, 9.00 — «Panorāma», 9.40 — Koncertfilma, 10.00 — Skolēniem, 10.30 — Dokumentālā filma, 11.00 — Mākslas filma «Kapteini Grantu meklējoji», 1. sērija, 12.05 — Zinas, 18.00 — Zinas, 18.10 — Dokumentālo filmu programma, 18.40 — Veseleība, 19.10 — Zinas, 19.15 — Brālīgo republiku estrāde, 19.40 — Cēli, Transportis, Cilvēki, 20.00 — «Panorāma», 20.30 — Labu nakti, mazuli 21.00 — «Laiks», 21.40 — Sports, 22.10 — Lietuviešu mūzikas koncerts, 22.45 — Zinas.

20. augustā, 9.00 — «Panorāma», 9.40 — Mūsu viesi, 10.00 — Skolēniem, 10.30 — Cirka arēnā, 10.55 — «Argumenti» — zinātniskā teātra jautājumi, 11.25 — Mākslas filma «Kapteini Grantu meklējoji», 3.

12.30 — Zinas, 18.00 — Zinas, 18.10 — XII piecgade — pārskats, 18.40 — Atturība — dzīves norma, Dokumentālā filma, 18.55 — Zinas, 19.00 — Daba un mēs, 19.30 — Populāri zinātniskās filmas par cūskām, 20.00 — «Panorāma», 20.30 — Labu nakti, mazuli 21.00 — «Laiks», 21.40 — Mākslas filma «Priekšvakarā», 1. sērija, 22.50 — Zinas.

21. augustā, 9.00 — «Panorāma», 9.35 — Koncertfilma, 10.30 — Populāri zinātniskā filma, 11.10 — Daba un mēs, 11.40 — Mākslas filma «Kapteini Grantu meklējoji», 4. sērija, 12.45 — Zinas, 18.00 — Zinas, 18.15 — Fakti un komentāri, 18.45 — Tautas mūzikas koncerts, 19.15 — Zinas, 19.20 — TV un radio pasts, 20.00 — «Panorāma», 20.30 — Labu nakti, mazuli 21.00 — «Laiks», 21.40 — Mākslas filma «Priekšvakarā», 2. sērija, 22.55 — Zinas.

Redaktors V. PETROVS

Skolēnu vecāki un radnieki, pievērsiet uzmanību jaunam apdrošināšanas veidam!

ŠOGAD PIRMO REIZI MUSU VALSTI TIEK IEVIESTA SKOLEŅU APDROŠINĀSANA PRET NELAIMES GADIJUMIEM.

Ja skolēns būs apdrošināts un cietīs nelaimes gadījumā, viņa vecāki vai radnieki saņems materiālo palīdzību. Skolēnu apdrošināšana notiks dienas vispārīgizglītojošās skolās no 1. līdz 30. septembrim.

Vecāki vai radnieki, pie kuriem dzīvo skolēns, varēs viņu apdrošināt par 1 000 rubļiem uz vienu gadu, samaksājot 2 rbl.

NENOKAVEJIET LIGUMA NOSLĒGSANAS TERMIŅU!
Galvenā valsts apdrošināšanas pārvalde

Laikraksts «Lenina Karogs» iznāk otrdienās, ceturtdienās, sestdienās latviešu un krievu val.

«Ленина Карогс» («Ленинское знамя»), Газета Прейльского районного комитета Коммунистической партии Латвии и районного Совета народных депутатов на латышском языке, г. Прейли, Латв. ССР. Издательство «Звайгане», г. Рига, ул. М. Горького, 105.

REDAKCIJAS ADRESE: 228250, Preiļos, Komjaunatnes ielā 1.

TĀLRUNI: redaktoram — 22059, redaktora vietnieciņai izdevumu redakcijai — 22154, redaktora vietnieciņai, lauksaimniecības un partijas dzīves no. daļām — 21996, rūpniecības un celtniecības no. daļām — 21759, vāstulju, sabiedriskās organizāciju un skolu dzīves no. daļām — 22203, informācijas no. daļai — 21769, fotokorespondentam — 21985, grāmatvedībai, uzzinām par sludinājumiem — 22305.

Tir. 13 248 eks. (latv. val. 9 543 eks., krievu val. 3 705 eks.).

Laikraksts iespiests Latvijas PSR Valsts izdevniecībā, poligrāfijas un grāmatu tirdzniecības lietu komitejas Daugavpils tipogrāfijā 228400, Daugavpils, Valkas ielā 1. Indekss 68168.

1. nos. Iespiedokšne. Ofsetiespiedums. Pas. 1001.